

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Poesiens Oprindelse

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 15. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893715396272/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

De toende Mordere saa snart ei saae,
At man paa Usgaard ikke just var fræsen
Paa Grunde, men sig tage lod ved Tæsen
Som ved hvert andet Hof, begyndte paa,
Med Puds at giøre sig saa glade,
At det gif dem som Gaafen, det saa tidt
Til Gilde kom, at hun omsider kom for Skade,
Og fik en Hals for lidt.

En Kiempe, som paa Spas sig meget lidt forstod,
Traf dem, Gud veed i hvilket Puds engang,
Og med en Arm tolv fiorten Allen lang
Greb begge Fyrene saa vældig fast
Ved Benene, at i en Hast
Den hele Eyvekraft dem pludselig forlod —
Hoorpaa Herr Suttung (thi saa hed den Mand)
Dem slængte paa et Skæer, midt i den store Strand,
Netop saa stort, at de derpaa
Tre Skridt fra Livet af hinanden kunde staae.

Det arme Dvergepar kom her
Med denne Boepæl i en heel fortvivlet Klæbe;
Og, for at slippe bort fra det fatale Skæer,
De maae til deres sidste Redning gribe,
Og byde Suttung deres gienste Drif
For Liv og Frihed. Middelet slog an,
Og i en Hast Affordten kom i Stand:
Herr Suttung satte Dvergene paa Land,
Og hjem med sin Migtur forneiet gif,
Som han nedsatte dybt i Norges største Fjeld.
Sin smukke Datter bød han, som en Drage
At passe paa den der med Liv og Siæl,
At ingen fik deraf den mindste Dryp at smage.

Endskiøndt nu Kiæmpen holdte Sagen tøs,
Saa fik imidlertid dog Usgaards Hof